

NIJEUDE

HART VAN UTRECHT

De oudst bekende foto van de Neude met een gezicht op de noordwesthoek van het plein, 1859-1860. (De afbeelding vormt het rechterdeel van een stereofoto).

INHOUD

VAN DRASSIG TERREIN TOT HÉT UTRECHTSE STADSPLEIN

Hoofdstuk 1 t/m 13
Nettie Stoppelenburg

VERSTILD EN RUMOERIG

Hoofdstuk 14 t/m 34
Dick Goosen en Nettie Stoppelenburg

HOOFDPOSTKANTOOR EN DE MENSEN DIE ER WERKTEN

Hoofdstuk 35 t/m 48
Arjan den Boer en Ton van den Berg

RAZENDSNELLE ONTWIKKELINGEN

Hoofdstuk 49 t/m 70
Dick Goosen en Ton van den Berg

VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST VAN DE BIBLIOTHEEK

Hoofdstuk 71 t/m 74
Ton van Vlimmeren

KRONIEK

ILLUSTRATIES

BRONNEN

COLOFON

De graafwerken op de Neude. Op de hierboven afgebeelde plaats werden eenige geraamten gevonden. Zelfs na hun dood geen rust....

1

DIEP ONDER DE GROND

Als je tegenwoordig welgemoed over de Neude loopt, besef je niet dat je over de oeverwallen van de Vecht loopt of misschien zelfs wel over de bedding van de rivier, die ten noorden van het huidige postkantoor aftakte van de Rijn. De getuigenissen van dit verre verleden liggen diep onder de grond. Zeker hier op de Neude, want het plein is ooit ontstaan door het ophogen van het drassige terrein met grote hoeveelheden zand, puin, mest en keien.

Aan de archeologen de schone taak om deze getuigenissen op een van de *topografisch meest problematische plaatsen in de stad* aan het licht te brengen. Al vanaf de 16e eeuw worden vooral aan de zuidzijde van de Neude, bij Kintgenshaven en Schoutenstraat, scheepsvondsten vermeld, die verder niet gedocumenteerd zijn. De schaarse gegevens uit de tijd daarna zijn afkomstig uit de kranten. Het Utrechtsch Nieuwsblad (UN) van 21 augustus 1925 meldt: [...] *dat bij het leggen van kabels naar het nieuwe postkantoor de grondwerkers op de Neude nabij*

de Schoutenstraat gestuit [zijn] op een drietal geraamten, zeer vermoedelijk van twee volwassenen en een kind. Waar hier ongeveer vroeger een water was – in de Kintgenshaven zelf werd bij het graven een stuk van een schip gevonden – is het niet uitgesloten dat de geraamten van verdronkenen afkomstig zijn. Bij het leggen van de fundering van het nieuwe pand voor de firma Wyers aan de oostzijde van de Neude, zijn in 1939 onder een dikke kleilaag palen uit de Romeinse tijd en Jacobakanntjes gevonden. De kleilaag wijst op een overstroming van een oude Rijnarm, die vroeger in deze buurt liep (UN, 03-07-1939). En bij het graafwerk voor de bouw van de Neudeflat zijn bij de Drakenburgstraat op vierenvolfe meter diepte eeuwenoude (Romeinse?) kruikjes aangetroffen (UN, 11-09-1959).

Pas vanaf de jaren 70 van de vorige eeuw is de Neude enigszins systematisch onderzocht. De resultaten van al deze onderzoeken zijn zeer divers en onderling moeilijk te vergelijken. In juni 2012 voert het archeologische bureau RAAP een booronderzoek uit, naar aanleiding van het voornemen van de gemeente om een fietsenkelder onder het plein aan te leggen. Er worden Romeinse en middeleeuwse vondsten verwacht, maar de resultaten zijn mager. Sommige boringen lopen zelfs vast op een *ondoordringbare (puin)laag*.

Resultaten zijn er wel in 2018 bij werkzaamheden op de binnenplaats van het voormalige postkantoor aan de Oudegracht. Archeologen kijken dan mee bij het uitgraven van het terrein en komen resten tegen van een rivierbedding, waarschijnlijk de Rijn. Daaruit valt op te maken, volgens gemeentelijk archeoloog Jeroen van der Kamp, dat de rivier vanaf de huidige Oudegracht naar de Voorstraat liep (daar is deze loop al aangetoond). De vondst van tientallen kuilen wijst verder op een mogelijke agrarische bestemming van het gebied in het *pre-kloostertijdperk* (11e-14e eeuw). In 1396 is ter plekke het Ceciliaconvent gesticht. Van dat klooster komen verschillende kelderstructuren tevoorschijn, waaronder een beerkelder met daarin onder meer vijf houten borden. En de werkzaamheden van de Munt aldaar (van 1674 tot 1911) hebben veel sporen nagelaten.

- ← Graafwerkzaamheden op de Neude voor de aanleg van nieuwe riolering, waarbij enkele geraamtes zijn gevonden, 1925.
- ▣ De bouwput voor het Wyerspand aan de oostzijde, waar o.a. middeleeuwse kannetjes zijn aangetroffen, 1939.
- ↑ Het uitgraven van resten achter het voormalige Hoofdpostkantoor in het voorjaar van 2018.
- Gemeentelijk archeoloog Jeroen van der Kamp geeft tekst en uitleg bij de door hem zelf gemaakte tekening van het opgravingsterrein achter het voormalige Hoofdpostkantoor, nov. 2019.

4

EEUWENLANG KORENMARKT OP ZATERDAG

Graan is een levensbehoefte. Al in het tolrecht van 1122 staan de toltarieven voor de korenhandelaars uit Duisburg genoemd. Vanaf de 13e eeuw is er elke zaterdag op de Neude korenmarkt. Er zijn twee van die korenmarkten in Utrecht: langs de Oudegracht tussen de Weesbrug en de Hamburgerbrug heb je de Hoge Korenmarkt en op de Neude is de Lage Korenmarkt. Gewogen wordt er bij de stadswaag op de hoek van de Voorstraat en de Hardebollenstraat. Eigenlijk is de Neude in deze tijd het enige belangrijke marktplein in Utrecht. Er is veemarkt die tot blijdschap van de omwonenden na de sloop van kasteel Vredenburg tussen 1577 en 1581, verplaatst wordt naar het nieuwe plein Vredenburg. Maar ook voor hout, turf en bezems kun je op de Neude terecht.

Op de korenmarkt komen *coorncopers*, maar ook molenaars, bakkers en particulieren. De aanvoer van graan en de prijzen

variëren naar gelang de oogst. Hier op de markt stelt het stadsbestuur de prijs van het brood vast. Het is elke zaterdag weer druk met de wagens die komen laden en lossen. Daar zijn regels voor opgesteld. De voerman mag zijn paarden niet uitspannen en hij moet zijn wagen aan de oostzijde van het plein opstellen. De zakken worden afgeladen en geopend, want de koper keurt de kwaliteit van het graan. Koren- en zakkendragers sjouwen de zakken graan naar de pakhuizen in de omgeving.

Tot ver in de 19e eeuw is de nering rond de Neude voornamelijk gericht op de korenmarkt. Er wonen en werken veel korenkopers en handelaars in granen, maar ook kooplui in zakken, touwslagers en er is een grote stalhouderij. Nog decennialang, als de korenmarkt al lang verdwenen is, is op de Neude de graanhandel Hoejenbos gevestigd, met het familiehuis en een klein pakhuis; het grote pakhuis staat aan de Croeselaan. Natuurlijk is een korenmarkt in de open lucht niet zo handig als het regent. In 1852 zijn er plannen om de hele zuidelijke pleinvand te slopen voor de bouw van een enorme korenbeurs, gelegen tussen de Neude en de Ganzenmarkt. Maar daar komt allemaal niets van terecht. De korenmarkt loopt terug en in 1894 verrijst een korenbeursgebouw op het Vredenburg. Dat betekent het definitieve einde van eeuwen korenmarkt op de Neude.

↑ *Façades van de (niet gerealiseerde) korenbeurs tussen Neude en Ganzenmarkt. Detail van een schetstekening, 1855.*

➤ *Drukke op de zaterdagse korenmarkt, op een anonieme prent uit 1860.*

➤ *Paard en wagen van de graanhandel Firma L. Hoejenbos bij het kleine pakhuis op de Neude. Opoe Jantje Hoejenbos-Dekker geeft het paard Hans iets te eten, foto uit het familiefotoalbum, ca. 1930.*

5

HET CECILIACONVENT VOOR CHIQUE DAMES

(1396-1647)

In de Middeleeuwen telt de stad Utrecht diverse kloosters. Het zijn stichtingen van vrome burgers die vaak zelf in hun eigen opgerichte klooster treden. Zo heeft bakker Ghisebrecht Weddeloep in 1359 het achterste deel van zijn huis aan de Oudegracht bestemd als vrijwoning voor zeventien arme vrouwen. Later richt hij het voorhuis, Oudegracht 158, in als ziekenhuis onder de naam Sint Barbaragasthuis. Zijn zoon Gheryt, die priester is, maakt van de vrijwoning een soort klooster voor begijnen. Deze vrouwen zijn niet aangesloten bij een kloosterorde en hebben als opdracht voor de zieken in het gasthuis te zorgen.

De vrouwen hebben in het Sint Barbaragasthuis geen rustig leven. Waarschijnlijk komt dat omdat ze de regels van de Moderne Devotie volgen en daar is niet iedereen gelukkig mee (de Moderne Devotie is een beweging die zich afzet tegen de misstanden onder de geestelijken en de gevestigde kerkelijke leiding).

In 1396 schenken Dirc van der A en zijn vrouw Lucia van Hofstede aan deze groep vrouwen een huis aan de westzijde van de Neude. De vrouwen sluiten zich aan bij de Derde Orde van Sint Franciscus, een regel die goed past bij de volgelingen van de Moderne Devotie. Ze kiezen Sint Cecilia als patrones voor hun klooster.

Lysbeth van der A, de dochter van de stichters, treedt zelf ook in. Bij het huis wordt een kapel gebouwd. Het fraaie hoogaltaar in de kapel wordt geschonken door Fye van Zanen, een vrouw uit een rijke Haarlemse familie die in het Begijnhof in Utrecht woont. Ze verkoopt haar juwelen voor de bekostiging van het altaar.

Het Ceciliaconvent krijgt veel schenkingen van land. In ruil daarvoor moeten Lysbet, Mette, Eve, Korstine en alle andere nonnen bidden voor het zielenheil van de schenkers. Op zo'n gekregen stuk land laten de nonnen een *uithof* bouwen, een kloosterboerderij waar zieke nonnen naar toe worden gestuurd. Die uithof krijgt de naam *Bethlehem* (waar nu de Bethlehemweg in Pijlswaard is).

En dan komt de Reformatie. In 1577 besluit het stadsbestuur van Utrecht dat de stad zich aansluit bij de opstand tegen de koning van Spanje. Het gevolg is, dat de rooms-katholieke eredienst wordt verboden. Formeel worden de kloosters opgeheven, maar in de praktijk gaat dat niet zo snel. De nonnen komen uit de belangrijke families van de stad en blijven rustig in hun klooster wonen, zo lang ze leven. Bethlehem dat buiten de stadsmuren ligt, wordt wel gesloopt omdat het stadsbestuur bang is dat het bij een belegering door vijandige troepen als verschansing kan worden gebruikt.

In 1618 wordt de kapel van het Ceciliaconvent in gebruik genomen als wachthuis voor soldaten. Pas in 1647 krijgen de overige kloostergebouwen een nieuwe bestemming: de Munt. Meer dan 400 jaar later laten de nonnen weer van zich horen, of eigenlijk ruiken. In 2018 vinden archeologen bij opgravingen aan de achterzijde van het Hoofdpostkantoor een beerput met menselijke uitwerpselen, vrijwel zeker nonnenpoep. Als ze erin wroeten stinkt het behoorlijk, maar de archeologen zetten door en vinden in de materie botjes, graten en zaden. Nader onderzoek kan nu laten zien wat de nonnen tijdens hun verblijf in het klooster hebben gegeten.

✦ S Cecilia-klooster uit de tuin te zien / 1550, tekening van L.P. Serrurier uit ca. 1730 naar een onbekend voorbeeld uit 1550.

✦ De uitgegraven beerkelder van het Ceciliaconvent achter het voormalige Hoofdpostkantoor, april 2018.

✦ Lantaarnconsole aan de werf ter hoogte van Oudegracht 112, gemaakt door C.J. Groeneveld. De zingende nonnen herinneren aan het convent tussen Oudegracht en Neude, 2017.

✦ Plattegrond van het convent anno 1578 op een reconstructietekening van Th. Verlaan (medewerker van De Munt), 1919.

7

KINTGENSHAVEN: GEEN ECHTE HAVEN!

Wie van de Neude naar 't Hoogt loopt, gaat door het straatje Kintgenshaven. In de gevel van het eerste huis in de straat, het hoekpand Neude 1, is een gevelsteen aangebracht met de afbeelding van een wiegje in de golven, waarop een kat balanceert. Wiegjes in de golven, dat heeft meestal te maken met een overstroming. Een wiegje drijft – met kind er nog in – weg uit een overstroomd huis. Op de wieg staat een kat die de zaak in evenwicht houdt in de hoop dat het uiteindelijk veilig ergens zal aanspoelen.

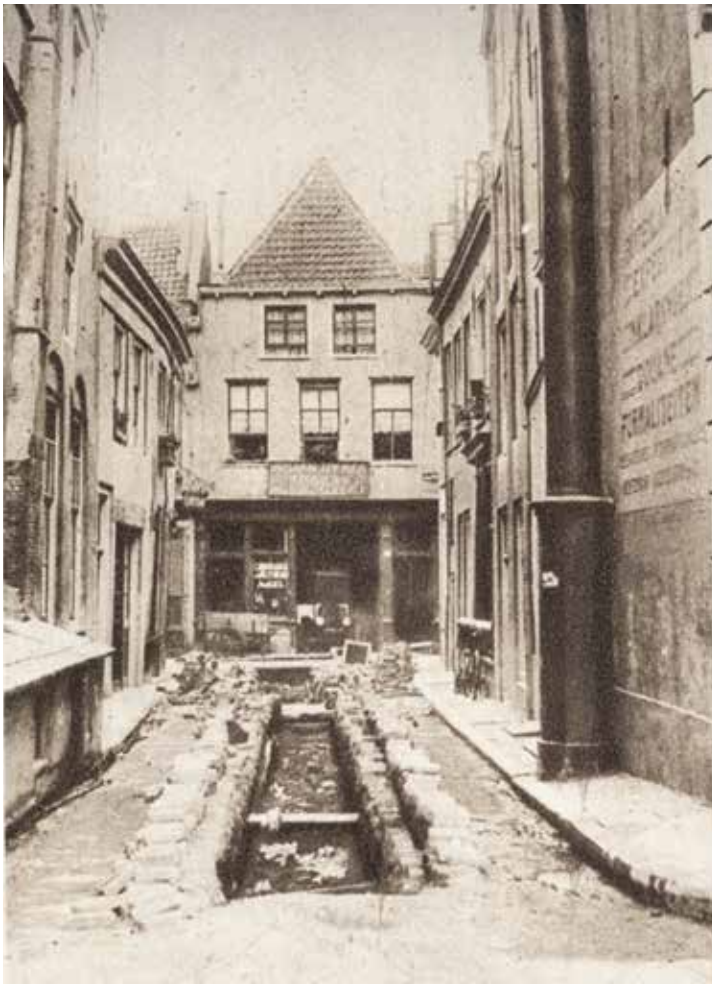
Overstromingen zijn er genoeg in Nederland. Met Allerheiligen in 1170 kan na een stormvloed zeevis gevangen worden in de Utrechtse grachten. De eerste Sint-Elisabethsvloed, in 1421, richt in Nederland zoveel schade aan dat de Biesbosch ontstaat.

Uit die tijd dateert er bij Dordrecht een soortgelijke legende over een kat en een wieg.

Er is nog een interessant verhaal dat uit 1655 dateert. De bewoners van het straatje Kintgenshaven klagen dat de waterafvoer stagneert bij zware regen en dat de kelders onderlopen. Bewoners die in de kelder slapen, zijn zelfs bang dat ze zouden verdrinken. De wieg met hun kind erin staat rondom in het water...

De Neude is vanouds een drassig gebied. Er zijn oude verhalen over de vondst van schepen bij de bouw van huizen en waar schepen zijn, daar is water. Het Utrechtsch Nieuwsblad meldt in augustus 1925 *...dat bij het leggen van kabels naar het nieuwe postkantoor de grondwerkers op de Neude nabij de Schoutenstraat gestuit zijn op een drietal geraamten, zeer vermoedelijk van twee volwassenen en een kind. Waar hier ongeveer vroeger een water was – in de Kintgenshaven zelf werd bij het graven een stuk van een schip gevonden – is het niet uitgesloten dat de geraamten van verdronkenen afkomstig zijn.*

Het is niet verwonderlijk dat de straatnaam daarom vaak gekoppeld is aan het bestaan van een haven aldaar in vroeger tijden. Daarop wijst volgens velen ook de naam die in 1465 wordt ge-

bruikt voor het straatje: *Geykenshaven aen der Noede*; in de zeventiende eeuw wordt zelfs de naam *Cleyne Haven* gebruikt. De straatnaamgeving heeft echter helemaal niets van doen met een haven ter plekke, maar is afgeleid van de familie Ghenkyn die hier ooit een huis had met de naam *Ghenekynshave* (have staat voor bezit). In de loop der eeuwen is het verbasterd tot Kindjeshaven en Kintgenshaven. Dat er wel degelijk scheepsresten zijn gevonden in deze omgeving is te verklaren uit het feit dat de rivier de Rijn hier ooit haar loop had.

Tot de straat Kintgenshaven rekent men, vóór de aanleg van de Telingstraat in 1580, niet alleen het huidige straatje met die naam, maar ook de tegenwoordige Slachtstraat. Oorspronkelijk liep de straat dus van de Neude met een rechte hoek naar de Lange Jansstraat.

← Bij verschillende graafwerkzaamheden in Kintgenshaven zijn o.a. scheepsresten gevonden, 1925.

↙ Kintgenshaven vanaf de Neude. Links het hoekpand Neude 1 met boven de ingang de gevelsteen Kintgenshaven, 1973.

↘ De enigszins verweerde gevelsteen, 2020.

11

NEUDE (BIJNA) ZONDER MENSEN

In 1618 schildert Paulus van Hilligaert de Neude vanuit het zuiden. Daarop is te zien hoe prins Maurits de huursoldaten van de stad Utrecht wegstuurt. Meer dan 260 jaar later – in 1879 – maakt Jozef Hoevenaer een tekening naar voorbeeld van het schilderij van Van Hilligaert, maar hij laat (bijna) alle mensen

weg en tekent alleen de gebouwen. Dat is de tekening die we hier zien.

In 1618 ziet de Neude er heel anders uit dan nu. Sommige huizen hebben nog houten gevels, zoals het huis op de hoek van de Potterstraat en het huis op de hoek van de Loeff Berchmaekerstraat. Er zijn veel huizen met trapgevels, wat in 1618 nog erg in de mode is.

Op het plein staat het wachthuis van de soldaten van het stadsbestuur. Het is de tijd van de twisten tussen twee protestantse geloofsrichtingen: de remonstranten en de contraremonstranten. Het stadsbestuur is remonstrant maar het merendeel van

de bevolking is contraremonstrant. Daarom heeft het stadsbestuur eigen soldaten ingehuurd, de zogenoemde *waardgelders*. Dat duurt niet lang, want prins Maurits is niet gediend van al die legertjes die niet onder zijn bevel staan.

Links is de kapel van het Ceciliaklooster zichtbaar. Die wordt in 1618 ook gebruikt door de huursoldaten. Op deze plaats zal in 1924 het Hoofdpostkantoor haar deuren openen. Daarvoor wordt deze hele rij huizen gesloopt en wordt ook de Potterstraat verbreed.

In het midden is het huizenblok tussen de Loeff Berchmakerstraat en de Predikherenstraat zichtbaar. Het huis op de kop van dit blok is duidelijk een houten huis, want de eerste verdieping

steekt een beetje uit om de pui te beschermen tegen weersinvloeden. Het lijkt er zelfs op dat dit huis nog een rieten dak heeft. Vanwege de brandvoorschriften zou dat helemaal niet meer mogen in de stad.

Een groot deel van het huizenblok rechts is afgebroken voor de bouw van het pand van Wyers, dat later een bankgebouw wordt en vervolgens Stayokay. Eén van deze oude huizen heeft zelfs kantelen aan de dakrand, als een echt stadskasteel. Een ander huis heeft nog een traptoren, zoals dat in de Middeleeuwen vaak voorkomt bij stenen huizen.

26

WOORTMAN:

DÉ UTRECHTSE DROGISTERIJ

(1851-heden)

Wie drogisterij Woortman op de Neude 3 binnentreedt, staat versteld van het nostalgische interieur: talloze laadjes met emailen bordjes, stopflessen, bakjes met schilderspigmenten, voorwerpen die zijn vastgemaakt aan een meterslange houten slang, een oeroude toonbank en dito bureau dateren nog uit de begintijd van de zaak.

Die begintijd gaat terug tot 1851 als Johan Christoffel Woortman, telg uit een slagersfamilie, op het huidige adres een drogisterij begint. Nadat zijn vrouw Cecilia in 1899 is overleden, vertrekt Woortman naar Amsterdam en neemt Koenraad Plantinga (1885-1959) de drogisterij over en handhaaft de naam, omdat die inmiddels een begrip is in Utrecht. Plantinga zelf geniet ook grote bekendheid als drogist, jarenlang heeft hij zitting in het hoofdbestuur van de Algemene Nederlandse Drogistenbond en in het bestuur van de Utrechtse afdeling. Dochter Ytje (1916-2008) staat als kind van 7, 8 jaar al achter de toonbank. Eenmaal gehuwd met Roelof Nijhuis zet ze de zaak met gedrevenheid voort.

Ze heeft hier zo'n 68 jaar lang gewerkt, tot 1992. En ik heb dus twaalf jaar met haar samengewerkt. Ytje Plantinga wist alles, ze was een wandelende encyclopedie. Ze woonde boven de winkel. Ytje bewaakte het karakter van de winkel en heeft ervoor gezorgd dat de traditie en het oorspronkelijke interieur gehandhaafd bleven. Toen ik de winkel overnam, kon dat alleen onder de voorwaarde dat de naam Woortman en het unieke karakter gehandhaafd werden, aldus de huidige eigenaar Hans Rijkhof in 2015 in een interview in De Oud-Utrechter.

Rijkhof komt in de jaren 70 van de vorige eeuw als vertegenwoordiger in farmaceutische artikelen vaak in de drogisterij. Samen met z'n compagnon, Frits Dobbenberg, neemt hij in 1980 de zaak over. Samen hebben ze dan drie drogisterijen Woortman: in Utrecht, Duivendrecht en Almere. Rijkhof houdt alleen Utrecht aan als Dobbenberg binnen enkele jaren overlijdt. Regelmatig wordt hij aangesproken als *meneer Woortman*.

Nu is hij samen met zijn assistente Frederike de Boer degene die dit Utrechtse middenstandserfgoed met verve bewaakt. Maar de misschien wel oudste winkel in de stad gaat met zijn tijd mee: er is tegenwoordig een heuse website, met zes pagina's.

▣ De voorgevel van drogisterij Woortman (Neude 3), 2016.

▣ Ytje Nijhuis-Plantinga, gefotografeerd in 1992, het laatste jaar dat ze in de drogisterij werkte.

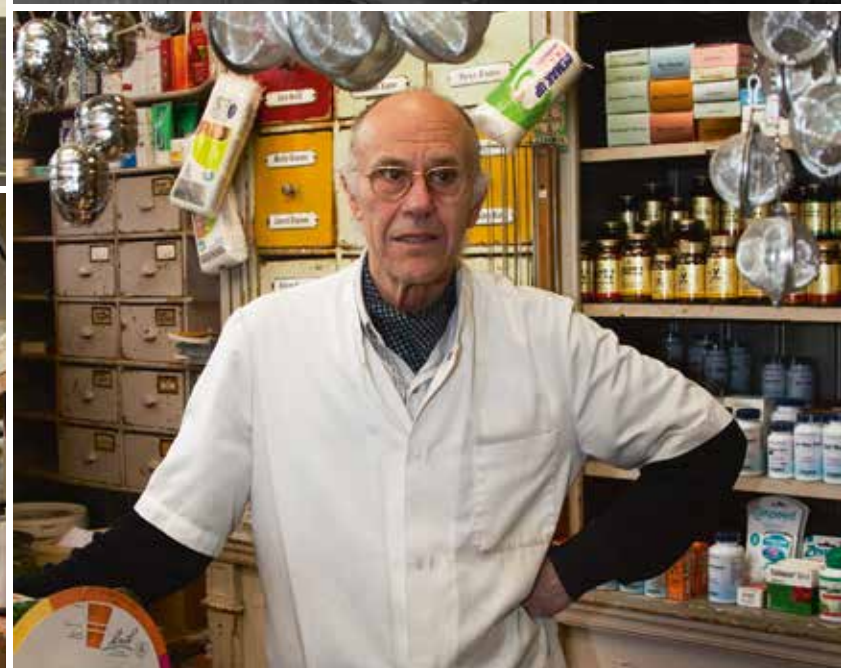
◀ Advertentie voor Woortmans's Kachellak, gepubliceerd in het Utrechtsch Nieuwsblad van 7 oktober 1940.

▣ Het interieur van drogisterij Woortman in 2011.

▣ Hans Rijkhof, sinds 1980 eigenaar van de drogisterij, in 2011.

'N OUDE KACHEL
'N OUDE KACHELPIJP
 worden als nieuw indien
 bestreken met:
WOORTMAN'S KACHELLAK
 PER BUSJE 30 EN 50 CT.
Drogisterij J. C. WOORTMAN
 NEUDE 3 — UTRECHT

COLOFON

Dankwoord

De makers van het boek zijn door velen met raad en daad bijgestaan. We bedanken de volgende medewerkers van Het Utrechts Archief: Chantal Keijsper (directeur) voor de algemene ondersteuning, Victor Lansink voor zijn beeldadvies, Berry Geerligts voor zijn foto's en Rob de Wilde voor zijn foto's en scanwerkzaamheden. Verder bedanken wij Ad Huiding die voor ons de geschiedenis van het noodgebouw van de Galeries Modernes tijdens WO II uitzocht; Jeroen van der Kamp, gemeentelijk archeoloog, die ons bijpraatte over de laatste inzichten over de Neude in vroeger tijden en ons van documentatie voorzag en medewerkers van de Bibliotheek Utrecht, met name Karin Telleman die zorg droeg voor de beeldselectie voor de vier laatste hoofdstukken. En ten slotte dank aan de oud-medewerkers van de PTT: Peter Grimelikhuijzen, Joke de Ridder, Thijs van Straalen, Cor van Wamel, Peter Wiertz, Michel de Wit en Ronald van Zwol voor hun verhalen en foto's.

Uitgave

WBOOKS, Zwolle
info@wbooks.com
www.wbooks.com
in opdracht van:
Centrale Bibliotheek Utrecht
klantenservice@bibliotheekutrecht.nl
www.bibliotheekutrecht.nl
in samenwerking met:
Het Utrechts Archief
info@hetutrechtsarchief.nl
www.hetutrechtsarchief.nl

Tekst en beeldredactie

Ton van den Berg, auteur en eindredactie
Arjan den Boer, auteur
Dick Goosen, auteur en beeldredactie
Nettie Stoppelenburg, auteur
Ton van Vlimmeren, auteur

Vormgeving

DOORLORI, Arnhem

ISBN 978 94 625 8382 5
NUR 693

© 2020 WBOOKS Zwolle/Bibliotheek Utrecht/HUA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Van werken van beeldende kunstenaars aangesloten bij een CISAC-organisatie is het auteursrecht geregeld met Pictoright te Amsterdam.

© c/o Pictoright Amsterdam 2020.

 WBOOKS

de Bibliotheek
Utrecht

HET/////////
UTRECHTS
ARCHIEF//
/////////////////
////////////////

De Neude, kloppend hart van Utrecht. Ooit was het een drassig terrein, later veemarkt, toernooiplaats en korenmarkt. Door de eeuwen heen ontwikkelde de Neude zich tot hét stadsplein van Utrecht. Er liepen keizers, koningen, prinsen en bisschoppen rond. Er vonden gruwelijke executies plaats, maar tevens grootse festiviteiten. Tegenwoordig is het plein voorbehouden aan horeca en festivals.

Over de Neude is veel geschreven, maar nooit eerder in de vorm van een boek. De verhuizing van de Bibliotheek Utrecht naar het voormalige postkantoor is een mooie aanleiding om de geschiedenis van de Neude eindelijk in boekvorm te vatten.

Ton van den Berg, Arjan den Boer, Dick Goosen, Nettie Stoppenburg en Ton van Vlimmeren doen de bijzondere geschiedenis uit de doeken en geven de Neude daarmee de juiste plek in de Utrechtse geschiedenis: als 'hart van de stad'.

